

Profilurin: Ósbjørn Jacobsen

– At vit nú eru til staðar í Syðrugøtu, er øgilega nógv eitt privat prosjekt hjá mær, sigur Ósbjørn Jacobsen, sum eftir nøkur ár í Danmark og Íslandi er vendur heimaftur til Føroya

– Alt velst um, hvat tað skal brúkast til, tí tað er stórur munur á at tekna okkurt, fólk skulu bógva ella arbeiða í, og so eitt tónlistarhús ella eina kirkju, har tað fyri tey flestu er galdandi, at tey stökka inn á gólvið nakrar fáar ferðir í lívinum ella kanska bara fáar tímar um vikuna. Tá er talan um eitt heilt annað ráðarúm, har tú kanst gera ting, tú ikki kanst bjóða fólki, tá tú teknað teirra heim, sigur hann.

– Tá tú kemur á til dømis eitt savn, kanst tú saktans fegnast um okkurt, tú sært, men ikki kundi búð í. Og fyri tað um ein litur er øgilega flottur, so er ikki vist, at tú vildi málað stovuna hjá tær sjálvum við tí litinum. Er talan um eitt heim, so er tað ógvulig týðningarmikið, at tað ikki er arkitekturin, ið skal fram, men fyrst og fremst trivnaðurin hjá teimum, sum skulu bógva har. Tað sama er galdandi fyri býarrúm, ið ikki skulu siggjast sum eitt »statement« hjá arkitektinum, men ein roynd at skapa nakrar karmar, sum fólk sjálf skulu fylla út.

Ósbjørn vísir á, at til allar uppgávur ræður um at finna íblástur frá onkrum, men at tað eisini ræður um ikki at taka ting bókstaviliga og kopiera tey. Hann sigur, at tað snýr seg um at flysa tað ytsta lagið uttanav og finna kjarnan, fyri síðani at leggja sítt egna lag omanyvir og gera sína egnu tulling.

– Um vit hyggja at gomlu føroysku bygdunum, so sæst við hálvum eyga, at har er okkurt, vit hava mist á gólvið síðstu 50 árin. Gamla bygdin var ikki stýrd av teknokratiskum tankum, men livir sítt organsiska lív sum ein partur av náttúruni. Tað hevur nakað við innliving og forstålsu at gera, í mun til náttúru og umhvørvi, og tað gamla føroyska er kjarnin í tí, sum í dag er ein heimstendensur við burðardyggari bygging og øllum tí, sigur hann.

– Heldur enn at byggja múrar og byrgja

seg inni í nýggju sethúsabýlingunum, átti meira at verið gjørt við at farið aftur til gomlu føroysku býlingarnar, har ein heilt onnur harmoni er at finna. Nakað av hesum royndi eg at fara aftur til, tá vit gjørdur miðbýarætlanina fyri Klaksvík, sum var mítt íkast til at endurbrúka gomlu føroysku bygdina, sum hevur sínar krókar og sína lívd. Tað er altso ikki nóg mikið at smekka ein svartan klædning á húsini og geva teimum sprossavindeygu, tí tað verða tey ikki føroyskari av.

HARPA KASTAR SKUGGAR

Nú prátið nærkast endanum, er nokk so nærliggjandi at fáa Ósbjørn Jacobsen at fortelja eitt sindur um, hvussu hann sær upp á framtíðina, nú hann eftir mong ár í útlegd er vendur heimaftur til heimlandið og heimbygdina. Og tá hann verður spurður, er hann eisini skjótur at svara:

– Eg hopi, at vit eru her enn um fimm ella tíggju ár, tí tað er altso ein stórur dreymur hjá mær, at blanda altjóða umhvørvi upp í tað føroyska. Og tað ger seg galdandi fyri bæði uppgávur og fólk, tí í dag hevur tað ikki so stóran týðning, hvar tú situr í verðini. Men eg siggi soleiðis upp á tað, at eins og onnur hava nóg at geva tí føroyska, hevur tað føroyska eisini nóg at geva prosjektum aðrastaðni, so tað snýr seg um at finna eina ella aðra javnvág, sigur hann.

– Nú havi eg sitið í Kjøbenhavn tað mesta av mínum professionella lívi og arbeitt saman við millum 100 og 200 fólki. Tað eru sjálvandi nógvir praktiskir fyrimunir við eini stórari teknistovu, har tú kanst loyva tær at arbeiða smalt, tí tú hevur fólk til alt hitt, men samstundis kanst tú í eini minni teknistovu spenna nógvi víðari. Við eini lítla teknistovu fært tú so nóg annað í staðin fyri, tí tá verður talan um tættari viðurskipti, samstundis sum tað er stutt frá tanka til avgerð.

Áðrenn tað seinasta verður tømt úr kaffikoppinum, snarar prátið seg aftur inn á hetta við at vera komin úr tí stóra til tað smáa, og tað hoyrist framvegis millum orðini, at tað ikki bara er ein fyrimunur at vera eitt kent navn, tí tað so sanniliga eisini kann vera ein forðing.

– Eg má viðganga, at eg havi drigist eitt sindur við tað sum ein trupulleika, tí tað meiri enn so kemur fyri, at onkur sigur við meg, at »hatta tími eg ikki at spyrja teg um, tí hesum hevur tú ongan áhuga fyri«. Eftir øllum at døma ímynda fólk sær, at fyri tað um mítt navn er blivið nógvi eksponerað og eg havi arbeitt við Hörpu øll hesi árin í Íslandi, so eru so nógvar uppgávur, eg ikki tími í holt við, tí tær eru ov smáar, sigur Ósbjørn, ið vísir á, at hann ikki kostar meira enn aðrir arkitektar, og at verri enn so alt er so fint og ekstravagant, sum hann tekst við.

– Eg havi jú arbeitt við øgilega nógvi prosjektum, og tað seinasta var eitt veterinert granskingarhospítal í Oslo, sum var ein rein maskina við lítið av arkitekturi. Har snúði tað seg meira um smittuvandar enn nakað annað, og hvussu tú kanst fáa flutt eitt ross frá A til B. Tað var bara ein øðrvísi avbjóðing, og soleiðis trívist eg eisini best, tí fyri meg snýr tað seg ikki so nógvi um, hvussu stórt eitt prosjekt er, men heldur eru tað onnur ting, sum eru avgerandi fyri, um eg haldi tað vera spennandi og áhugavert.

FAKTA

BLÁ BÓK

Ósbjørn Jacobsen er 40 ára gamal og gøtumaður um ein háls, tí bæði foreldrinu eru úr Syðrugøtu – uppvaksin næstan hús um hús. Ósbjørn býr í Syðrugøtu saman við Sigrun Dalsgaard Hansen, sum er ættað úr Saltangará, og tey eiga børnini Mikal, Sunnevu og Hjørdis, sum eru ávikavist 11, 8 og 4 ára gomul. Ósbjørn gekk í fólkskúla í Gøtugjógv, har hann forrestin eisini helt fram sum studentur og var við í seinasta klassanum, sum fekk prógv har í 1993, áðrenn skúlin flutti inn á Kambsdal.

